

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **F. J.**, bytem B. 179, B., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Městský úřad Kroměříž**, se sídlem Velké náměstí 115, Kroměříž, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se **o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 29.6.2015 domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo určeno, že zásah žalovaného spočívající v nepostoupení odvolání žalobce nadřízenému správnímu orgánu byl nezákonný, a žalovanému přikázáno, aby navrátil žalobci donucením uhrazenou částku 2 500 Kč.

Žalobce popisuje, že je s ním vedeno řízení o přestupku, v němž bylo dne 4.2.2015 vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. Z kontextu žaloby a z přiloženého rozhodnutí odvolacího orgánu plyne, že rozhodnutí ze dne 4.2.2015 měl vydat žalovaný. Odvolací orgán (Krajský úřad Zlínského kraje) rozhodnutím ze dne 17.4.2015 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Žalovaný přesto dne 14.5.2015 vyhotovil vyrozumění o výši nedoplatku a upozornění na následky spojené s jejich neuhrazením, čímž fakticky žalobce donutil uhradit částku 2 500 Kč podle rozhodnutí ze dne 4.2.2015, které nenabývalo právní moci a nestalo se vykonatelným, neboť bylo odvolacím orgánem zrušeno. Žalobce uvádí, že zaslání nedoplatku považuje za nezákonné donucení správního orgánu (žalovaného) k úhradě určené částky, neboť správní orgán (žalovaný) vyžadoval po žalobci plnění, ačkoli neexistoval právní titul, na podkladě kterého by byl žalobce povinen žalovanému uvedenou částku platit. Přílohou žaloby je vyrozumění o výši nedoplatku a upozornění na následky spojené s jejich neuhrazením, vyhotovené žalovaným (odborem občansko-správních agend, oddělením dopravy a silničního hospodářství) dne 14.5.2015 pod č.j. MeUKM/032031/2015, sp. zn. MeUKM/032018/2015/02, v němž se uvádí, že žalovaný žalobce vyrozumívá, že ke dni 30.4.2015 má na osobním daňovém účtu evidován nedoplatek ve výši 2 500 Kč na základě rozhodnutí č.j. MeUKM/007644/2015 ze dne 4.2.2015, kterým byla žalobci uložena povinnost tuto částku se splatností do 29.3.2015 uhradit. Žalobce je

upozorňován, že pokud do 10 dnů nebude nedoplatek včas a řádně zaplacen, bude dlužná částka vymáhána.

Aniž by zdejší soud musel činit jakékoli procesní kroky navazující na podanou žalobu, dospěl k závěru, že žaloba je nepřijatelná podle § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Podle textu žaloby spatřuje žalobce nezákonný zásah v „zaslání nedoplatku“, jež pokládá za „*nezákonné donucení správního orgánu (žalovaného) k úhradě určené částky*“ z toho důvodu, že správní orgán (žalovaný) „*vyžadoval po žalobci plnění, ačkoli neexistoval právní titul*“, na podkladě kterého by byl žalobce povinen žalovanému uvedenou částku platit. Má-li ze žaloby plynout, že žalobce již zaslal nedoplatek podle vyrozumění žalovaného ze dne 14.5.2015 (a tomu by nasvědčovala i část II. petitu žaloby, podle něhož má být žalovanému přikázáno, aby uvedenou částku žalobci vrátil), pak nezákonným zásahem nemůže být „zaslání nedoplatku“, neboť to bylo úkonem samotného žalobce, nikoli žalovaného. Za nezákonný zásah, jenž jako jediný by (v pojetí žalobce) mohl být úkonem žalovaného, v němž by bylo možno hypoteticky spatřovat nezákonnost, tak podle obsahu žaloby lze pokládat jediné „*nezákonné donucení správního orgánu (žalovaného) k úhradě určené částky*“, jež se projevilo ve vyhotovení a doručení vyrozumění žalovaného ze dne 14.5.2015. Proti tomu žaloba v celkovém kontextu obsahově směřuje.

Pokud jde o otázku, zda se žalobce domáhá pouhého určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 s.ř.s.), tu dospívá zdejší soud k závěru, že tomu tak není. Žalobce se totiž částí II. petitu žaloby domáhá po soudu nápravy, jež má spočívat v uložení povinnosti žalovanému vrátit žalobci částku uhrazenou v reakci na vyrozumění žalovaného ze dne 14.5.2015. Pak se tedy žalobce nedomáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný. Navíc tou částí petitu žaloby, již je požadováno, aby zdejší soud určil nezákonnost zásahu (tedy částí I. petitu žaloby), žalobce požaduje určení, že nezákonný zásah žalovaného měl spočívat v nepostoupení odvolání žalobkyně (sic!; jde přece o žalobce) nadřízenému správnímu orgánu. O tom však skutkový příběh předcházející podání žaloby, jak jej žalobce líčí, nebyl; žalobce v textu žaloby netvrdí, že by měl být na svých právech zkrácen tím, že by nebylo nadřízenému správním orgánu (tu Krajskému úřadu Zlínského kraje) postoupeno jeho odvolání, z textu žaloby je naopak patrné, že odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2015 odvolacímu (nadřízenému) orgánu postoupeno bylo a ten o něm ve prospěch žalobce dne 17.4.2015 rozhodl. To plyne též ze samotného rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 17.4.2015. To, že se část I. petitu žaloby míjí se zbylým obsahem žalobních tvrzení, ovšem není podstatné; podstatným je fakt, že se žalobce nedomáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Za této situace, z pohledu posouzení přípustnosti žaloby podle § 85 s.ř.s., je tak třeba zodpovědět otázku, zda se v žalobcově situaci lze ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.

Z obsahu žaloby je patrné, že nezákonnost, proti níž žalobce nyní brojí, byla vyvolána vyrozuměním o výši nedoplatku a upozorněním na následky spojené s jejich neuhrazením, vyhotovené žalovaným (odborem občansko-správních agend, oddělením dopravy a silničního hospodářství) dne 14.5.2015. Aniž by zdejší soud mohl při posuzování procesních podmínek řízení hodnotit, zda toto vyrozumění může být pojmově zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s. či nikoli (to by bylo již otázkou hmotněprávního posouzení věci), podstatné je, že toto vyrozumění bylo žalovaným učiněno podle § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Podle tohoto ustanovení správce daně (tu byl v jeho postavení žalovaný) může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. Tímto ustanovením je tedy dána možnost, aby byl dlužník vhodným způsobem upozorněn na to, že je ve vztahu k němu evidován nedoplatek a v jaké výši. Nejde o rozhodnutí ani o výzvu, jejíž forma a obsahové náležitosti by byly daňovým řádem přesně vymezeny. Byť by takové vyrozumívání (to, zda k vyrozumění dojde či nikoli, a za jakých okolností se tak stane) nemělo být ponecháno zcela na libovůli veřejné správy, formálně vzato jde o fakultativní prostředek, jehož účelem je zajištění informovanosti dlužníka před zahájením vymáhání; jde o opatření mimoexekuční, jeho využití je na exekučním řízení zcela nezávislé.

Institut vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu lze pokládat za náhradu dřívější výzvy k úhradě daňového nedoplatku (dřívější § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), jde však o náhradu podstatně méně formalizovanou (až neformální). Odlišně od dřívější výzvy, která byla vydávána ve formě rozhodnutí, se proti vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu nelze odvolat. To však neznamená, že je adresát vyrozumění (tu žalobce, z pohledu žalovaného dlužník) zcela bez prostředků ochrany či nápravy. Vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu je úkonem žalovaného (tu v postavení správce daně) při placení daní (§ 2 odst. 3 daňového řádu), a tedy není-li toto vyrozumění rozhodnutím, u kterého je připuštěno odvolání, pak adresát vyrozumění má právo proti takovému úkonu brojit námitkou podle § 159 odst. 1 daňového řádu. Námitka se podává u toho orgánu, který úkon provedl (§ 159 odst. 2 daňového řádu). Ten námitku posoudí a rozhodne o ní; vyhoví-li námitce v plném rozsahu, úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, úkon změni nebo zjedná nápravu jiným způsobem; neuzná-li oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne (§ 159 odst. 3 daňového řádu).

Z uvedeného tedy zdejší soud dovozuje, že žalobce má jiný prostředek, kterým se řádným procesním postupem může domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv, má-li za to, že byla postupem žalovaného dotčena. Ochrana prostřednictvím soudu by mohla nastoupit až subsidiárně, nebylo-li by takového prostředku. Brojí-li žalobce v nyní posuzované věci proti tomu, že je po něm vymáháno (a že dokonce bylo pod hrozbou zapláceno) plnění, k němuž neexistuje právní titul, jde o argument,

který mohl a měl žalovanému přestřížit zákonem předvídaným postupem – a sice podle § 159 daňového řádu. Aniž by zdejší soud bez podrobnější znalosti okolností, jež nejsou pro jeho rozhodnutí nyní podstatné, jakkoli předjímal postup žalovaného v případě, že by žalobce námitku podal, nelze vyloučit, že pokud by se věci vskutku měly tak, jak žalobce ve své žalobě tvrdí, mohl by žalobce nápravy u žalovaného reálně dosáhnout.

Žaloba je tedy žalobou nepřipustnou podle § 85 s.ř.s. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. soud odmítne návrh (jímž je v tomto případě žaloba), je-li návrh nepřipustný. Proto byla žaloba odmítnuta.

Byla-li žaloba odmítnuta, žádný z účastníků nemá podle § 60 odst. 3 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. července 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu